

**ANGST
EILAND**
ALEXANDER COLIN

HarperCollins

Artikel van 8 september uit De Standaard

**ZENDERS ONDER DRUK OM SPRAAKMAKENDE DATINGSHOW AF TE
VOEREN NOG VOOR HIJ GESTART IS**

Al sinds de aankondiging van het nieuwe programma *Angsteiland*, dat zal worden uitgezonden op Vier in Vlaanderen en in Nederland op RTL5, regent het klachten bij de zenders. Ook bekende Vlamingen en Nederlanders laten van zich horen en er wordt druk heen en weer getwitterd over het gebrek aan ethische normen en sociaal fatsoen. Tot nog toe houden zowel de zenders als het Antwerpse productiehuis (Xtreme Xperiences) echter voet bij stuk.

‘Unieke dingen jagen mensen nu eenmaal snel de stuipen op het lijf’, verklaart Nathan Sterckx, executive producer. ‘En laat dat nu net onze bedoeling zijn!’

Uniek is een woord dat inderdaad van toepassing lijkt op *Angsteiland*. In tegenstelling tot de doorsnee datingshow beloven de teaserbeelden niet alleen een emotionele, maar ook een fysieke rollercoaster; een extreme uitstap buiten het gekende genre. Te extreem, volgens sommigen.

Hilda Brandt, psycholoog en gedragstherapeut aan de KU Leuven: ‘Waar zijn onze normen en waarden gebleven, als we genieten van zulk entertainment? Persoonlijk haal ik er geen plezier uit om anderen in – al dan niet geveinsde – doodsangst te zien. Ook al zouden ze daardoor verliefd worden op elkaar.’

Het valt nog af te wachten of het protest tegen de show blijft toenemen zodra de uitzendingen starten. Vier heeft alvast aangekondigd live een exclusief interview te zullen doen met Nathan Sterckx (*executive producer, n.v.d.r.*) vlak na de eerste aflevering, die morgenavond uitgezonden zal worden.

Deel I
Voorspel

Lucy

Het hoofdkwartier van Xtreme Xperiences lag in het centrum van Antwerpen, ingesloten tussen een Oosterse supermarkt en een tweedehandskledingwinkel. Aan de doodgewone grijze gevel zou niemand kunnen afleiden dat het de huisvesting was van een hip productiehuis, afgezien van het uit de toon vallende naamplaatje naast de voordeur: felgele letters in graffitidesign op een ruwe zwarte achtergrond.

Lucy ademde diep in en controleerde haar reflectie in een van de ruiten. Haar roodblonde haar had ze opgestoken in een losse knot, al plakte haar pony tegen haar bezwete voorhoofd. Gefrustreerd ritselde ze haar vingers tussen de piekerige, ongelijke haartjes. Waarom had ze zichzelf ook alweer dit kapsel aangemeten? Ze herinnerde zich er niet veel van, behalve dat ze ongeveer een week geleden ergens tussen middernacht en één uur met een halfllege fles rode wijn in de ene hand en een keukenschaar in de andere tegen haar huisgenoten Nick en Zoë beweerde had dat elke vrouw minstens één keer in haar leven bij zichzelf een pony moest knippen. Met veel gegiechel en gekraai had ze de daad bij het woord gevoegd en sindsdien liep ze rond met een coupe waar Miley Cyrus nog zou voor bedanken.

Gelukkig was haar make-up geslaagd: felle rode lippen en weldadige mascara lieten haar fijne, bleke gezicht op een volwassen manier oplichten. In combinatie met haar Doctor Martins, oversized spijkerjasje en strakke jeans zag ze eruit als iemand die bij voorbaat besloten had schijt te hebben aan alles. Precies de look die ze wilde.

Ze belde aan.

‘Xtreme Xperiences.’

‘Ik ben Lucy Cuypers. Ik kom op gesprek voor *Angsteiland*.’

‘Kom erin!’

Er klonk een kort gezoem en Lucy duwde de witgeschilderde voordeur open. De hal was even kaal en nietszeggend als de gevel, maar zodra ze binnen stond, werd ze verwelkomd door een groenharige vrouw bij wiens outfit de hare verbleekte tot het dagelijkse kloffie van een kleuterjuf. Met in netkousen verpakte rondingen en bezet met zoveel piercings dat ze er zonder uit moest zien als Zwitserse kaas, kwam de vrouw op Lucy af vanuit een aangrenzende ruimte. Ze krulde haar zwart gestifte lippen op in een glimlach.

‘Lucy, kom verder, meid! Ik ben Suzanne. Alles goed?’

Lucy knikte, een beetje van haar stuk gebracht. In tegenstelling tot de reeks videogesprekken die ze eerder had gehad met het productieteam en het handjevol psychologische testen dat ze had moeten invullen, voelde dit veel persoonlijker. Veel echter. Ze stond op het punt mee te doen aan een van de meest spraakmakende programma’s van de laatste tien jaar. Althans, als ze geselecteerd werd, maar uit de online gesprekken had ze kunnen afleiden dat de kans groot was. Ze had voor de zekerheid zelfs al vrij gevraagd op haar werk voor de opnamedagen. Op dit moment, terwijl ze de extravagante Suzanne volgde door de gang, was ze er niet over uit of ze razend enthousiast of doodsbang moest zijn.

‘Nathan wacht je op in de lounge,’ zei Suzanne.

Ze gingen een deur door en kwamen in een hoge ruimte met bakstenen muren. Dit leek al meer op de werkvloer van een bedrijf als Xtreme Xperiences. Koffietafels met niet bij elkaar passende stoelen omringden een bar, waarachter een arsenaal sterkedranken en koffiemachines de wacht hielden. Op de betonnen vloer lagen vintage tapijten en overal hingen posters op van voorbije producties: een man die op het punt staat een levende slang door te slikken (*Het Laatste Avondmaal*), een vrouw die een siliconen masker van haar gezicht trekt tegenover een verbouwereerde man (*Reverse Catfish*)...

Lucy scheurde haar blik los van de onthutsende beelden en liep naar de

overzijde van de ruimte, die ingericht was als salon. Een fluwelen chaise longue, een verweerde chesterfield zitbank, twee bontgekleurde fauteuils en een salontafel van steigerhout maakten het plaatje van een jonge, *out of the box*-organisatie compleet. Op de chesterfield zat een man van middelbare leeftijd die de tand des tijds tegen leek te willen houden met een flinke dosis haarwax en strakke broeken. Nathan Sterckx. Zijn grijzende kuif glansde in het subtiele licht van de plafondspots toen hij overeind kwam om Lucy te begroeten.

‘Lucy, wat fijn je eens in het echt te ontmoeten!’ dreunde hij met een stem als een misthoorn. In het echt was hij een stuk groter dan Lucy had gedacht. Ze probeerde het feit dat ze zich geïntimideerd voelde te verdoezelen met een grijns.

‘Echt gaaf hier!’

Zeiden coole mensen dat nog, gaaf? Snel liet ze zich neerzakken in een van de fauteuils. Nauwelijks had haar zitvlak de stoffen bekleding geraakt, of er stond een nieuw meisje voor haar, deze met iets minder piercings en krullend haar.

‘Koffie, thee, gemberbier, tomatensap?’

‘Eh...’

‘Doe maar twee keer koffie,’ zei Nathan, zonder een spoor van aarzeling.

Het meisje knikte en snelde naar de bar.

‘Zo, Lucy.’ Nathan richtte zijn aandacht volledig op haar. Zijn ogen waren even grijs en scherp als de hemel op een kille winterdag. ‘Hoe gaat het met je?’

Ze knipperde. ‘Goed.’

Shit. Ze moest vast meer zeggen dan dat.

‘Een beetje nerveus,’ voegde ze eraan toe, waarbij ze erop lette haar gelaatsuitdrukking het midden te doen houden tussen verontschuldigend en uitdagend. Waarschijnlijk mislukte die poging faliekant en zag ze er gewoon uit alsof ze dringend naar het toilet moest.

‘Voor niets nodig,’ drukte Nathan haar op het hart. Hij lachte een rij

perfect witte tanden bloot. ‘We hebben elkaar al twee keer online gesproken, dus dit is louter een soort formaliteit. Gewoon even de puntjes op de i zetten.’

Zweet prikte aan Lucy’s haarlijn, onder haar schots en scheve pony. O god, wat haatte ze die pony.

‘Goed,’ zei Nathan op iets ernstigere toon. ‘We weten al dat je stewardess bent en dat je in je vrije tijd graag concerten bezoekt of feestjes afschuimt, maar wat ik vandaag persoonlijk van je wil horen, is hoe je liefdesleven er al heeft uitgezien.’

Meteen ter zake dus. Lucy vouwde haar handen over de rand van de fauteuil. Haar liefdesleven stond op een laag pitje, wat ook de reden was dat haar huisgenoot Zoë haar had opgegeven voor het programma. Er was nog niet veel over bekend, behalve dat het een datingshow was gecombineerd met een soort van *Fear Factor*. ‘Toch ideaal voor jou?’ had Zoë uitgeroepen. ‘Je bent avontuurlijk, leuk om naar te kijken én je mist een man in je leven. Dit is toch veel leuker dan je energie steken in al die *creeps* op Tinder?’

Nick, Lucy’s andere huisgenoot, was minder enthousiast geweest. Hij vreesde dat het niks meer om het lijf had dan uitlachtelevisie. Aanvankelijk was Lucy het met hem eens geweest en was ze knorrig dat Zoë haar achter haar rug had ingeschreven, maar ze had zich laten vermurwen tot een eerste videogesprek en was geboeid geraakt door de originele insteek van het programma. Al bleef iedereen mysterieus over wat er nu precies zou gebeuren tijdens de afleveringen, de opzet was duidelijk: je werd met negen anderen gedropt in een afgelegen resort en je werd geconfronteerd met je angsten. Hoewel het woord ‘confronteren’ haar een onderhuidse rilling bezorgde, werd Lucy er ook door geprikkeld. Het was televisie, dus wat kon er nou gebeuren?

Het meisje met de krullen zette twee grillig gevormde kopjes neer, samen met een schoteltje suikerklontjes en een kan melk. Terwijl Lucy melk in haar kopje goot, stak ze van wal.

‘Ik heb eigenlijk nog maar twee relaties gehad. Mijn eerste liep mis omdat

we op een ander punt stonden in ons leven – hij wilde settelen, ik wilde de wereld zien – en in mijn tweede relatie ben ik een jaar lang bedrogen geweest.’

Met een bittere smaak in haar mond dacht ze terug aan de golf van woede, wanhoop en zelfverachting die door haar heen gestroomd was toen ze de sms’jes te lezen kreeg die haar leven compleet op zijn kop hadden gezet.

‘Dat is inmiddels drie jaar geleden, en in de tussentijd heb ik hier en daar wat gedatet of een avontuurtje beleefd in het buitenland. Als stewardess is dat niet zo moeilijk. Ik ben er niet per se trots op, maar ik schaam me er ook niet voor. Ik had even genoeg van vaste relaties.’

Dat was niet gelogen. Hoewel Lucy op donkere dagen echt kon verlangen naar de warmte en genegenheid van een vaste partner, genoot ze evenzeer van het vrijgezellenleven. Ze deelde een appartementje in Leuven met twee van haar beste vrienden en leefde van dag tot dag, genietend van de vrijheid die haar werk en ongebonden levensstijl bood. Als stewardess zag ze er steeds piekfijn uit – zelfs met een miskleun van een pony was ze presentabel genoeg om in het keurslijf van de luchtvaartmaatschappij te passen. Als ze de nacht doorbracht in Italië, Griekenland of Parijs lukte het haar altijd om een man rond haar vinger te winden. De geheimzinnige onbereikbaarheid van een vrouw die de volgende ochtend met de noorderzon zou verdwijnen, werkte als een magneet.

‘Hoe sta je nu tegenover relaties?’ polste Nathan, die zijn koffie zonder melk of suiker in één teug naar binnen goot.

‘Als er iemand op mijn pad komt met wie het echt klikt, wil ik het zeker een kans geven,’ zei Lucy.

‘Hoe belangrijk is spanning voor jou?’

‘In een relatie of in het dagelijkse leven?’

Nathan toonde weer zijn haaienlach. ‘Beide.’

‘Toch wel belangrijk,’ zei ze. Ze nam een slok van de koffie, trok een gezicht en scheurde een suikerzakje open. ‘Spanning wakkert de interesse in elkaar en in de omgeving aan.’

‘Ben je een adrenalinejunkie?’

‘Niet extreem –’ ze gniffelde om haar woordkeuze, ‘maar ik geniet wel oprecht van zaken die mijn hart sneller doen slaan.’

‘Dan zijn we met twee.’ Nathans gezicht bleef gebeiteld in een geamuseerde uitdrukking. Hoewel ze nog steeds geïntimideerd was, slaagde hij erin haar enigszins op haar gemak te stellen. ‘Je bent dus niet bang om uit je comfortzone te treden?’

‘O nee, zeker niet. Comfortzones zijn voor mensen die genoeg nemen met sleur.’

Dat was een beetje een van de pot gerukte uitspraak, maar Lucy was er vrij zeker van dat dit de juiste omgeving was voor vage, lichtjes minachtende opmerkingen.

‘De spijker op zijn kop, Lucy!’ Nathan klapte in zijn handen. ‘Mooi, mooi.’ Hij keek haar zo lang en doordringend aan dat het ongemakkelijk werd en ze moest haar best doen om haar blik niet af te wenden.

‘Wat ik een interessante uitkomst vond van de psychologische enquêtes die we bij je hebben afgenomen,’ vervolgde hij, ‘is dat je – vooral vroeger dan – last hebt gehad van claustrofobie.’

Die opmerking had Lucy wel zien aankomen. Het was inderdaad vreemd om stewardess te zijn, waarbij het je job was uren opgesloten te zitten in een gigantische, loodzware cocon die bij wijze van magie in de lucht werd gehouden, en aan te geven dat een van je grootste angsten afgesloten ruimtes zijn.

‘Ik had er inderdaad voornamelijk als kind last van. Er is ooit iets gebeurd in een lift –’ heel even flitste het benauwde hok waar ze twee uur in had vastgezeten door haar geheugen, ‘en sindsdien neem ik altijd de trap, als het even kan.’

‘Maar je bent stewardess,’ benadrukte Nathan, alsof hij het moest spelen voor haar. Wilde hij haar soms betrappen op een leugen?

‘Klopt,’ zei Lucy. ‘Allemaal dankzij een jongen, eigenlijk.’ Ze grinnikte en bloosde, waarna ze zich meteen te kijk gezet voelde. Kon ze niet even normaal doen?

‘Een jongen?’ drong Nathan aan.

‘Ja, nou, ongeveer. Onrechtstreeks eigenlijk. Het had meer te maken met mijn ego.’

Nathan reageerde niet, behalve dat zijn perfect geplukte wenkbrauwen – waarin nog geen spoorje grijs in de bekennen viel – een centimeter omhooggingen.

Lucy vroeg zich plots af of het wel zo’n goed idee was dit verhaal – dat als tiener veel dramatischer had geleken – te delen met een wildvreemde man die haar wilde confronteren met haar angsten. Op dit punt zou het echter nog gekker zijn om er geen conclusie aan vast te breien, dus draafde ze door.

‘Toen ik een jaar of vijftien was, gingen we op schoolreis naar Rome met het vliegtuig. Er was een meisje, Fenne heette ze, dat me zat te stangen met mijn vliegangst. Nou ja, het was geen vliegangst, het was claustrofobie, maar wist zij veel. Zij was tegen een jongen die ik leuk vond gaan zeggen dat ik een grote schijtluis was, waarop hij me van de ene dag op de andere links liet liggen. Daar voelde ik me nog ellendiger door dan door het feit dat ik bang was, en dus ben ik toch meegegaan. Vlak voor ik het vliegtuig in moest ben ik zowat over mijn nek gegaan, maar zodra we in de lucht hingen, ging het op een of andere manier beter.’

Lucy herinnerde zich hoe ze uit het raampje gekeken had en de lappendeken van bossen, akkers en minuscule gebouwen ontdekt had. Een eindeloze mierenkolonne auto’s slingerde zich overal doorheen, alsof de steden kloppende harten waren die grijze aders verkeer door het groenbruin gespikkelde land pompten. Nog voor ze aan dat wonderlijke uitzicht had kunnen wennen, was het vliegtuig gekanteld en had het landschap plaatsgemaakt voor donzige wolken tegen een schitterend blauwe lucht. Ze was kotsmisselijk geweest, maar ook euforisch – alsof niet het vliegtuig, maar zij zelf door de hemel vloog.

‘Ik was bang en opgewonden tegelijkertijd,’ lichtte ze toe. ‘Ik had iets overwonnen. Daarna ben ik vaker met het vliegtuig op reis geweest en het

ging steeds beter. Toen mijn universitaire studies nergens heen gingen, dacht ik: laat ik gewoon stewardess worden.'

Ze lachte, een beetje te schril, maar Nathan Sterckx' verwonderde uitdrukking zakte uit tot een gezapige glimlach.

'Dus als ik het goed begrijp,' zei hij, 'heb je als tiener je grootste angst overwonnen... voor de liefde?' Hij legde een overdreven nadruk op dat laatste woord, waardoor het door de lounge schalde.

'Nou ja, als je het zo stelt,' zei Lucy, nog steeds giechelend. Liefde was een nogal groot woord voor haar puberale aantrekking tot Kenneth, de jongen met zijn blonde bles en hoekige schouders, die ze toen leuk had gevonden. De Romereis had hen uiteindelijk één morsige kus opgeleverd waarbij ze eerder omvergeblazen werd door het feit dat hij te veel deodorant opgespoten had, dan door de allesverzengende passie waar haar tienerbrein op gehoopt had.

Nathan bleef haar een tijdje zwijgend aanstaren, zodat ze tot twee keer toe haar kop koffie van tafel nam om de ongemakkelijke stilte te overbruggen.

'Voor mij is het duidelijk. Als jij akkoord gaat, dan ben je bij deze een van de kandidaten voor *Angsteiland*.'

Bijna liet Lucy het kopje uit haar handen glippen.

'Echt? Dat is...?' Ze aarzelde even, zoekend naar een woord dat de dubbele salto van haar ingewanden zou dekken. '...fantastisch!'

Een paar videogesprekken, psychologische enquêtes en één kort, persoonlijk gesprek en ze zou op televisie komen. Dit was te gek voor woorden.

'Fijn dat je zo enthousiast bent!' zei Nathan. Hij bestudeerde haar opnieuw, dit keer met een berekenende uitdrukking op zijn gezicht. Had hij haar aarzeling geïnterpreteerd als koudwatervrees?

'Ik moet er vrees ik vandoor,' vervolgde hij, 'maar Suzanne komt je zo meteen halen om het papierwerk met je te regelen. Het belangrijkste is dat je enkel met je ouders en beste vriend of vriendin over je deelname praat –

hang het dus niet aan de grote klok – en dat je niet actief op zoek gaat naar de andere geselecteerde kandidaten. Het is de bedoeling dat jullie elkaar pas voor het eerst ontmoeten tijdens de tocht naar het resort. Over het resort zelf zeggen we ook nog niets, behalve dat het afgelegen is en dat jullie als deelnemers elke vorm van communicatie met de buitenwereld opgeven; geen laptops, smartphones of tablets dus. Je zal er zeven dagen verblijven als je het spel goed speelt. De uitzendingen starten al twee dagen na de start van je verblijf, dus de montage verloopt snel.’

Zijn zakelijke toon contrasteerde fel met de luchtige vragen van daarnet en Lucy deed haar best om alle informatie tot zich te laten doordringen. Haar maag maakte nog steeds koprollen. Ze ging dit echt doen. Zeven dagen totaal van de radar verdwijnen – althans, zo zou het voor haar aanvoelen, want heel Vlaanderen en Nederland zouden haar wel kunnen zien – en zichzelf in het onbekende storten.

Ze brabbelde iets bevestigends op Nathans uitleg en een paar tellen later was hij verdwenen, na een handdruk, een verse haaienglimlach en een sprong van zijn kuif. Een beetje beduusd bleef Lucy in de fauteuil zitten.

Groenharige Suzanne kwam aanlopen vanuit de hal. Haar lippenstift had een blauwige waas op haar tanden achtergelaten.

‘Proficiat, Lucy! Dit wordt een onvergetelijke ervaring voor je!’

Ze gebaarde dat Lucy op moest staan en ging haar voor naar een glazen kantoortje. In tegenstelling tot de onconventionele lounge-ruimte was het kantoor verrassend saai: een wit bureau, een ladekast, een computer, kopieermachine en een paar stoelen. Er hingen zelfs geen posters aan de muren. Dit was duidelijk louter een plaats om praktische zaken te regelen.

‘Weet je wat een quitclaim is?’ vroeg Suzanne, die achter het bureau ging zitten en Lucy uitnodigde tegenover haar plaats te nemen.

‘Een wat?’

‘Nee dus.’ Suzanne lachte kort. ‘Dat is wat producenten en figuranten onderling regelen. Door een quitclaim te tekenen, ziet een figurant af van zijn portretrechten, zodat de producent de gemaakte beelden kan ver-

spreiden. Nu, jij bent uiteraard geen figurant en dit is geen fictie, maar wat jij nu gaat ondertekenen, komt een beetje op hetzelfde neer.’

Ze schoof een bureaulade open en viste er een stapel papieren uit. Lucy probeerde aandachtig te luisteren, maar in haar hoofd dreunde maar één zin: ik doe mee aan *Angsteiland*. Ik doe mee. Ik. Doe. Mee.

Ze was nooit eerder op televisie geweest en liep niet meteen warm om constant in de gaten te worden gehouden door cameralenzen. Ze zag haar huisgenoot Zoë weer voor zich staan, hoe ze haar handen had vastgegrepen en met felle ogen had verklaard dat ze geen seconde getwijfeld had om haar in te schrijven toen ze in de kroeg hoorde over dit programma. Maar waarom? Oké, Lucy had haar claustrofobie grotendeels overwonnen en ze hield van surfen en snowboarden, maar dat maakte haar niet meteen de grootste waaghals van de lage landen. Ze had geen idee hoe ze het ervan af zou brengen. Hoe laatdunkend ze ook gedaan had over comfortzones tegen Nathan Sterckx, net als ieder ander was ze als de dood zichzelf publiekelijk voor paal te zetten.

‘...en daar tekenen,’ besloot Suzanne, die de documenten voor Lucy had uitgewaaierd en haar een pen toestak.

De letters dansten voor Lucy’s ogen. Vertrek over een week, op 7 september in de ochtend. Ze werd thuis opgehaald. Makkelijke kledij voorzien. Verder geen informatie. Alleen een herinnering dat de productie niet verantwoordelijk was voor eventuele diefstal van persoonlijke eigendommen ter plaatse of onvoorziene ongevallen en daaronder een grote, vetgedrukte passage net boven het kadertje waarin ze hoorde te tekenen: ‘Houd uw deelname geheim (enkel ouders en/of beste vriend(in) mogen op de hoogte worden gebracht). Als iemand van hen het doorvertelt, komt de verantwoordelijkheid bij u te liggen en betaalt u de productie een schadevergoeding overeenkomstig met de door u berokkende kosten.’

Lucy probeerde zich geen voorstelling te maken van de omvang van die schadevergoeding en klikte met de pen, die zwaar in haar hand rustte.

Suzanne glimlachte breed met haar door zwarte lippenstift besmeurde tanden; haar piercings schitterden in het licht van de plafondspots.

Fuck it.

Lucy krabbelde haar handtekening neer.

‘Proficiat, Lucy! Je bent officieel een onmisbaar onderdeel van ons programma geworden!’

Suzanne stond op om haar te omhelzen, wat Lucy verbaasde. Enigszins onbeholpen gaf ze de groenharige receptioniste een klopje op haar rug. ‘Ik kan het amper geloven,’ zei ze.

‘Geloof het maar.’ Suzanne trok een met potlood aangedikte wenkbrauw op. Voor het eerst zag Lucy iets anders in haar blik dan professionele vrolijkheid. Net als Nathan had ze plots iets taxerends over zich heen gekregen, alsof ze Lucy nu beschouwde als koopwaar en niet meer als mens.

Doe niet zo idioot.

‘Het wordt geweldig,’ verzekerde Suzanne. Haar beringde vingers slo-ten zich geruststellend rond Lucy’s bovenarm. ‘Echt geweldig.’

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Alexander Colin

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6665 3

NUR 332

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl